was, kan bij deze romantische vlucht buiten beschouwing blijven). . . . . .

Op een avond kwam Cornelis bij zijn beminde, of beter bij haar ouders aanbellen. Hij was geen over-onaangenaam uitziend jonkman, en had vrindelijke manieren. Vóór zijn ongeval was hij een opgeruimd en spraakzaam bezoeker geweest ; thans bepaalde hij zich in hoofdzaak tot sufferig luisteren en sigaren rooken, waarbij hij steeds de hand van To krampachtig omklemd hield, als een drenkeling een stroohalm. Af en toe gaf hij zijn goed- of afkeuring met wat de ouders of To zeiden te kennen door een sober, maar expressief gebarenspel. Hij voelde bar weinig voor deze eenzijdige conversatie, waarbij hij zoo goed als geen rol speelde, en troostte zich over die werkloosheid door af en toe den mond dicht bij To's wang te brengen, en er een kus op te geven. Als hij daarenboven eens een enkelen keer iets wou beweren, schreef hij het op een stuk papier, dat hij bij zich droeg, maar zoolang doenlijk vermeed hij dit; pertinente getuigenis van zijn stom-zijn als het was, had hij er blijkbaar een hekel aan. Maar meestal kon het gesprek buiten zijn inmenging wel vorderen. Zoo ook nu.

„Wil je nog een kop thee, Cornelis ?" vroeg de moeder, een brave ziel, die er nu wel niet uitzag of ze het buskruit had uitgevonden, maar die ook niet daarvoor wilde doorgaan. — De jonkman knikte van neen.

„Te veel thee is niet gezond, je wordt er maar zenuwachtig van," opperde de vader, die, van aanleg reeds pedant, sedert hij een populair wetenschappelijken cursus volgde, heel niet meer te houden was, „de theïne is niet minder dan de caffeïne een langzaam vergif ; op den duur tast ze den maagwand aan en ontwikkelt daar in samenwerking met het voorradige zuur een nieuwe verbinding, het zoogenaamde . . . . . .

„Ja, ja, en de andere helft is net zoo," bromde even binnensmonds als oneerbiedig zijn dochter, die een afgedekselschen hekel had aan de wetenschappelijke vertoogen van haar vader. Deze afkeer pleitte voor haar goeden smaak, zou men zoo zeggen, want de oude heer was in den grond der zaak een beklagenswaardige analphabeet, even goed als zijn vrouw en dochter zulks waren. Wat de laatste echter het meest hierbij ergerde was, dat de oude, die vroeger tegen Cornelis, die hulponderwijzer en dus verreweg zijn meerdere in wetenschappelijkheid was, steeds in eerbiedig zwijgen had opgezien, sedert de jonkman als stomme terug was gekeerd en dus niet meer debatteeren kon, hem met zijn onweersproken axioma's bestookte, tot in het weerzinwekkende.

„Wat brom jij daar weer, jij daar in dien hoek ?" mopperde kregel de oude.

En ook de moeder, die zooals dat behoort, tegen de geleerdheid van haren echtgenoot als tegen den Mont Blanc opkeek, vond aan den gepasten eerbied voor het intellect te kort gedaan door To's schoudergedoe.

„Al word je zoo oud als de weg van Kralingen, jij meisje, — aldus viel ze haar echtgenoot bij, — dan weet jij nog niet in je pink wat je vader in zijn heele lijf weet. — Ik wil zeggen, dan weet jij . . . . . "

„Kleineer jij je dochter maar, waar haar aanstaande bij is," hoonde To, in machtelooze woede.

Alle drie keken nu naar den aanstaande, die als wereldverloren aan zijn sigaar zat te kluiven zonder veel aandacht voor het gekibbel om hem heen. Als hij aller blikken op zich gevestigd zag, begon hij wat onrustig op zijn stoel te verschuiven, en glimlachte eens pijnlijk.

Dit mat de maat van Cato's ellende vol. — Maar zeg dan toch eens wat, kreet ze naar Cornelis, — of schrijf tenminste wat tegen hen, al is het nog zoo kort. Laat me tenminste niet zoo koejonneeren, zeg.

Cornelis keek eens vriendelijk benevens wezenloos naar zijn beminde, stak haar troostend de hand toe, en wilde haar tot zich trekken om haar op de van toorn blozende wang te kussen. Korzelig weerde ze hem af. Als ware het om de laatste hand aan haar wanhoop te leggen : daar hadden zoowaar de ouders elk een gedeelte van het avondblad genomen, en begonnen naarstig te lezen. — Sprakeloos zat het meisje nog een wijle tegenover den van nature evenzeer sprakeloozen vrijer. Eindelijk rees zij overeind.

„Ik wil vanavond wat bijtijds gaan slapen," zei ze toen, en gegeven de tragedie die in haar gemoed werd afgespeeld, was haar toon walglijk kalm.

Met zijn eenigszins wezenlooze vrindelijkheid nam Cornelis afscheid. In het portaal kuste hij To nogeens op de wang, en zij beantwoordde zijn kus, alsof er geen vuiltje aan de lucht was, terwijl ze in waarheid op den rand des grafs stond. Want als de jonkman halverwege de trap was afgedaald, ter hoogte van het portaaltje, stortte de deerniswaardige minnares, die door zijn weerloosheid daareven hare nare situatie pijnlijker dan ooit beseft had, zich met een rauwen kreet van de trap.

De jonkman verschrikte mateloos, hij wendde zich snel om, en wat zij verwacht had, geschiedde :

„To," riep hij met 'n angstige, maar duidelijk verstaanbare stem. Hij had de spraak van den schrik teruggekregen. . . . . .

Tot zoover was het allemaal goed van stapel geloopen, aan de hand van haar voor een analphabeet niet onverdienstelijke mise-en-scène. Maar, òf dat het resultaat haar zelve te zeer aangreep, òf dat ze haar krachten had overschat, het voornemen om op het portaal haar reis te onderbreken was ze niet bij machte ten uitvoer te leggen ; zonder eenig oponthoud vervolgde zij over het portaal henen haar tocht om onder aan de trap, op de vloermat achter de straatdeur als een levenloos pakket te arriveeren.

En dit alles, hoe afgrijselijk ook, ware nog tot daaraan toe geweest, als iemand er tenminste nog baat bij gevonden had. Doch ook deze eer zou men haar nagedachtenis niet kunnen toekennen. De arme Cornelis, die van schrik de spraak wéérkreeg, doch haar verderen val niet had kunnen onderbreken, en de beminde, als tusschen zijn bevende vingers door, verder neerwaarts glijden liet, trof haar beneden op de vloermat aan als het bovengenoemde pakket, wat hem zoozeer aangreep, dat . . . . . de stomheid opnieuw weder over hem kwam.

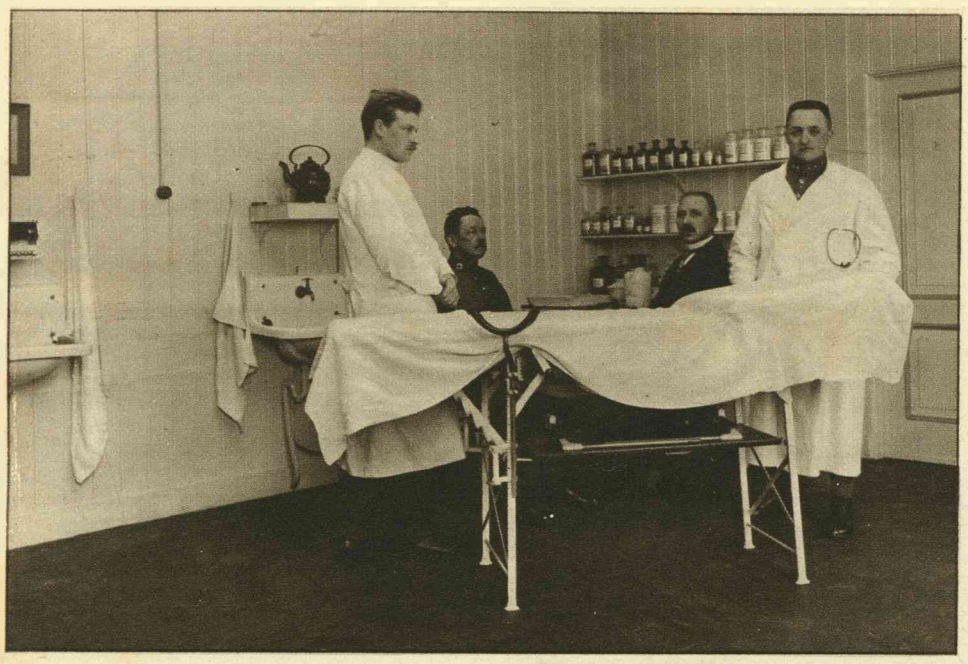
Zoo was hare offerande nog overbodig geweest ook.

Job Steynen.

HET VERTREK DER „NOORD-BRABANT" NAAR NEDERL.-INDIË.

Officieren en bemanning van H. M. „Noord-Brabant", die verleden week voor een reis naar Nederl.-Indië, uit den Helder vertrokken is, poseeren ter gelegenheid van hun vertrek voor onzen fotograaf. *(V.F.B.)*

DE GENEESKUNDIGE DIENST AAN DE HEMBRUG.

Aan de Hembrug is ten behoeve van de werklieden in de artilleriewerkplaatsen een geheel naar de eischen des tijds ingericht verplegingslokaal gesticht. De foto *links* geeft den reserve-officier van gezondheid L. J. J. H. Dubois met zijn staf; de afbeelding *rechts* geeft het gebouwtje weer, dat uit drie vertrekken bestaat.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.